

Nr 208

Av herr **Jansson** i Benestad, om *skyldighet för bilförare att ut-
sätta reflekterande varningstrianglar på körbanan.*

Riksdagen beslöt hösten 1961 att i en skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning »utan tidsutdräkt» och om möjligt i samarbete med de övriga nordiska länderna angående åtgärder mot bl. a. mörkerolyckorna. Regeringen överlämnade vintern 1962 skrivelsen till Nordiska rådet, vars trafikkommitté fick i uppdrag att verkställa utredningen.

I ett interpellationssvar den 12 december 1962 framhöll kommunikationsministern, att utredningen fördröjts dels på grund av bristande resurser för Nordiska rådets trafikkommitté, dels därför att kommittén ville avvakta ett betänkande av en dansk expertkommitté.

Eftersom statsrådet i sitt svar ej kunde uttala sig om hur länge det dröjer tills kommittén kan tänkas bli färdig med sin utredning, borde utan avvaktan härav förslag snarast framläggas till lagstiftningsåtgärder mot sådana mörkerolyckor som vållas genom kollision med å körbanan utanför tätbebyggt område stillastående fordon. Sådana åtgärder har redan för åtskilliga år sedan vidtagits i USA och därefter i Holland, Italien, Västtyskland, Frankrike, Belgien och Schweiz. I Italien och Schweiz innebär bestämmelserna skyldighet för alla bilförare, i de övriga nämnda länderna för alla förare av tyngre fordon, att medföra och vid parkering i mörker på körbanan utanför tätbebyggt område utsätta reflekterande varningstrianglar. I Västtyskland och Frankrike, där skyldigheten blott gäller för förare av tyngre fordon, är avsikten att bestämmelserna efter hand skall utsträckas till att gälla alla förare av bilar, oavsett deras viktklass. I Västtyskland och Holland är det medgivet att markera de under ovan angivna förhållanden stillastående bilarna antingen med reflekterande varningstrianglar eller med lampor eller med bloss. Allt fler bilförare i dessa båda länder använder dock varningstrianglar, eftersom dessa är lätthanterliga och alltid fungerar.

Erfarenheterna i samtliga nämnda länder visar att de reflekterande varningstrianglarna är ändamålsenliga. Användningen av sådana reflexanordningar och lagstiftning härom har också redan för tio år sedan rekommenderats av FN:s trafiksektion. I Sverige använder såväl polisen som räddningskåren reflekterande varningstrianglar för att markera trafikolyckor. Arméns bilförare skall medföra och, om de nödgas parkera i mörker utanför tätbebyggt område, utsätta reflekterande varningstrianglar.

Med hänsyn till vunna goda erfarenheter i en rad andra länder och i vårt

eget land av reflekterande varningstrianglar synes det ej finnas anledning att när det gäller lagstiftning härom avvakta den danska expertutredningen. Så mycket mindre finns det anledning härtill som både klimat- och terrängförhållanden i Danmark avsevärt skiljer sig från dem i större delen av Sverige. I vårt land är mörkerperioden i allmänhet längre och även perioden med halkigt väglag med på grund härav försvårade bromsningsmöjligheter. Den mera kuperade terrängen och de ofta krokigare vägarna gör det också svårare för bilförare här att i tid upptäcka fordon som parkerat i mörker på körbanan utanför tätbebyggt område.

Enligt uppgift vållas i runt tal tre gånger fler mörkerolyckor genom kollision med stillastående fordon än genom kollision med mötande. Mörkerolyckor inträffar dessutom året runt.

Då erfarenheten visar att parkeringsljus, bakljus och reflexanordningar på bilarna ej effektivt hindrar mörkerolyckor som vållas genom kollision med stillastående fordon men att sådana olyckor effektivt motverkas genom utsättande av reflekterande varningstrianglar, synes det ej vara försvarligt att längre uppskjuta en lagstiftning som i hög grad kan nedbringa antalet mörkerolyckor.

Med hänvisning till vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utfärdande snarast av bestämmelser som innebär skyldighet för alla bilförare att medföra och vid parkering i mörker på körbanan utanför tätbebyggt område utsätta reflekterande varningstrianglar.

Stockholm den 23 januari 1963

Fridolf Jansson

i Benestad